

Sygn. akt IV CNP 35/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w B.
z dnia 9 grudnia 2010 r.,
w sprawie z powództwa S. Spółki Jawnej L. i M. N. w S.
przeciwko A. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 listopada 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęła skarga pozwanego A. B. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 9 grudnia 2010 r.

Skarżący zarzucał niezgodność wyroku z przepisami prawa materialnego tj. art. 120 § 1 k.c. w zw. z art. 554 k.c. oraz art. 117 § 2 k.c., a także z przepisem postępowania tj. art. 92 k.p.c. wskazując, że Sąd Okręgowy bezzasadnie nie uwzględnił podniesionego zarzutu przedawnienia, wskazując samodzielnie kiedy przedawnienie miało nastąpić.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Celem tego instrumentu prawnego jest umożliwienie uzyskania prejudykatu pozwalającego na dochodzenie od Skarbu Państwa ewentualnego odszkodowania za szkodę wyrządzoną poprzez wydanie niezgodnego z prawem orzeczenia w ramach wykonywania wymiaru sprawiedliwości (art. 417¹ § 2 k.c.). Wskazana regulacja prawna jest o tyle wyjątkowa, że przełamuje podstawowe zasady rządzące postępowaniem cywilnym, w tym w szczególności skutki prawomocności orzeczenia sądu. Ustawodawca przyjął zatem w art. 424⁹ k.p.c., że Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi oczywiście bezzasadnej.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, oceny czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2013 r., I CNP 42/12, niepubl.).

Z kolei w odniesieniu do pojęcia „niezgodnego z prawem orzeczenia” użytego w treści art. 424¹ § 1 k.p.c., w judykaturze występuje jednolity i ugruntowany pogląd, że chodzi tylko o takie orzeczenia, które są sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami oraz ogólnie

przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2012 r., I CNP 13/12, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007/2/35, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007/1/17, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2009 r., IV CNP 122/08, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, niepubl.).

Skarżący wykazywał sprzeczność zaskarżonego orzeczenia w zasadzie samodzielnie dokonując w sprawie ustalenia terminu wymagalności roszczenia, o którym mowa w art. 120 § 1 k.c. Pozostałe wskazane przez skarżącego przepisy prawa materialnego tj. art. 554 k.c. oraz art. 117 § 2 k.c. mają w świetle argumentacji zawartej w skardze poboczne znaczenie ustępując rozważaniom dotyczącym art. 120 § 1 k.c.

Zagadnienie daty wymagalności roszczenia nie jest kwestią jednolicie interpretowaną w orzecznictwie i doktrynie (por. m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2012 r., I CSK 104/12, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2010 r., IV CSK 173/10, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 625/08, publ. w M. Prawn. 2009/11/578, OSP 2010/4/45). Przyjęcie jednego z tych wariantów nie może być kwalifikowane jako rażące naruszenie prawa.

Zarzut niezgodności zaskarżonego orzeczenia z przepisem procesowym tj. art. 92 § 1 k.p.c. nie został poparty przez skarżącego jakimkolwiek wywodem prawnym.

Można wobec tego przyjąć na podstawie samej treści skargi, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, że skarga ta nie może być uwzględniona (por. niepublikowane postanowienia SN z dnia 6.02.2009 roku, I BP 20/08, z dnia 26.08.2008 r., III BP 3/08, z dnia 20 czerwca 2007 r., II CNP 74/07, z dnia 22 czerwca 2007 r., V CNP 81/07).

Mając wszystko powyższe na uwadze, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., należało orzec jak w sentencji postanowienia.